

Ἡ «Ζηγκολέτ» δπως παίζεται ἀπὸ τὸν φιλότιμον θίασον τοῦ Παπαϊωάννου εἰς τὰ «Ὀλύμπια» εἶναι μία ὄραία ἐκπληξίς. Ὀλίγο πολιτισμένο θέατρον, σχεδὸν ὀλιποδύλον πολιτισμένον... Ἄς ἀνακνεύσωμεν... θά σαστήσωμεν εἰς ἔλας τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Παρασκευίων» νά μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν μιᾶς εὐχάριστης θραύδας, τόσοσιν υπακίας εἰς τὸ ἔμποροπόζαρό μας, αὐτὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ ἀναγνώστης εὐρήκεν εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῶν «Παρασκευίων» τὴν ὑπόθεσιν τῆς «Ζηγκολέτ» δὲν θά ἀπανέλθῃ κατὰ συνέπειαν ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ παρουσίασις τοῦ ἔργου τιμᾶ τὸν θίασον καὶ τὸ θέατρον μας γενικώτερα. Κατὰ μῆκος ὅλων τῶν ἐπιῶν ὡρῶν σας θ' ἀρκεῖ ἡ παράστασις αὐτῆ ἀγρυπνοῦν ἐπὶ τῆς καλλιτέρας δυνατῆς παρουσιάσεως τοῦ ἔργου ἄνθρωποι μὲ γοῆστο καὶ μὲ γνώσαν τῆς δουλειᾶς τιν: ἓνας ρεξισέρ ζωντανός καὶ μὲ κάποιες ἰδοῦλας, ἓνας θιασάρχης μὲ πείραν τοῦ ἔκαιε καλὰ τὴν κατανοήσῃ τῶν ρόλων, ἓνας χορευγράφος (ὁ Ρώσος Ἄρδάνωφ) τοῦ ἐρρυθμοῦ μὲ ἀρκατὸ γοῆστο τοὺς χορούς καὶ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος χορευτῆς εὐλύγιτος, εὐφρόντατος καὶ ἐλαφρὸς, ἓνας θίασος μὲ στοιχεῖα καλὰ καὶ φιλοτιμίαν ἐξαίρετον, τέλος ἓνα μικρὸ γυναικεῖο κ ὄ ρ ο τοῦ εἶναι τὸ ἀληγώτερον ἀπακρου-

στικὸν κόρο ἀπὸ ὅσα μᾶς ἐδόθη νά ἴδομεν ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια εἰς ὑπερέτα δική μας.

Αὐτοὶ ὅλοι ἐξασφαλίζουν μὲ μίαν ἀξιοσημείωτον θμιλλαν ἓνα σύνολον ἐξαίρετικὰ καλόν. Ἄλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἐκπληξίς εἶναι τῆς Ζαῖξας Μπριλλάντη. Ποτὲ δὲν θά ἐφανταζόμεον καὶ τὸ ἠμολογῶ, δτι θά ἦτο ἱκανὴ νά ἔχη μία τέτοιαν ἐφέλιξιν! Δὲν μοῦ διέφρουγε θέματα οὔτε ἡ ἐξαιρετικὴ τῆς εὐλοδοξία, οὔτε ἡ ἰδιαιτέρα ἀνησυχία, τὸ δυσκολοῦκαταποίητον τῆς· τέλος, ἐγνώριζα δτι δὲν εἶναι ἀνόρητη. Ἄλλὰ ὠρισμένα ἐλαττώματα τῆς τὰ ἀθεωροῦσα ἀθεράπεντα. Ἐγαυγίς— καὶ τραγουδᾷ. Ἐκλωτοῦδα, — καὶ χορεύει.

Ἄκαιο φωνὴς ἄγριες, ἀκαιο κλωσίδες χωρὶς οἶκτο κατὰ τοῦ ἀθῶου ἀέρα, τοῦ ἦσαν ὡσάν νά τῆς ἔστρεφε κατὰ τοῦ στομάχου μας, γιατί ἔκει ἀκριδῶς, θά ἔλεγες, μᾶς ἔκαμαν κακὸ.

Τῶρα τραγουδᾷ καὶ χορεύει μελακά, μὲ ἁρμονίαν!

Σὲ τόσο μικρὸ διάστημα εἶναι πραγματικὸ θαῦμα. Εἶναι μιά πρώτη τάξεως ἠθοποιὸς τώρα ἀν τῆς προσθέσεως καὶ τὴν μοναδικὴ ζωὴ τοῦ βάζει εἰς τὸ ρόλο τῆς, καὶ ἀκόμη μιά ζωντανὴ χαίρει καὶ ἀρκατὴ ἔκφρασι καὶ ἐξυπνάδα τοῦ ἔμμοσθ' εἰς τὸν ρόλο τῆς.

Ἡ Μπριλλάντη ἔχει σήμερ τὸ μεγαλειότερον μέλλον εἰς τὸ θέατρο τῆς ὑπερέτας καὶ εἶναι ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξις στοὺς συναδέλφους τῆς τί ἔμπορεῖ νά καταρθῶσῃ ἡ φιλόδοξο θεληματικότητα καὶ τί νά κάγῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της.

Ἡ κ. Ἀνδρονίκου εἶναι ἀκαιοδὸς ἐξαίρετη. — γιὰ ὑπερέτα. — Φωνὴ ἀρθρονὴ καὶ ὁμοιογενεοῦς ἀξίας εἰς τὸ σύνολον σχεδὸν ἀπὸ τῆς νότας τῆς, ἐμφάνιτις εὐγενῆς καὶ μετρημένη, εἶναι μιά πολιτισμένη ὄρασις εἰς τὸ βάρβαρον θέατρον μας.

Ὁ κ. Κλάριν ἀξιοθαύμαστος ἦρως νά μάθῃ τόσο γρήγορα νά λέγη ἑλληνικὰ τὸν ρόλον του· ἐξ ἄλλου φωνὴ πολὺ καλὴ, γιὰ τοὺς ρόλους του, καὶ ἐμάνιτις πολιτισμένη. Ἄλλὰ πόσο λυποῦμαι καὶ νυρέπωμαι δτι δὲν βλέπω ἓναν ἑλληνα τενοράκο, στήν θέσι του! Ἐπιτέλους εἶμαστε ἓνα ἔθνος ὀκτώ ἑκατομμυρίων ψυχῶν.

Ἄλλὰ γιὰ τὴν «Ζηγκολέτ» σκοπεῖτε νά ἀπανέλθῃ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.